

ת"פ 25748/01/19 - מדינת ישראל נגד חיים גמיל

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 25748-01-19 מדינת ישראל נ' גמיל(עצור/אסיר בפיקוח)
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיים גמיל (עצור/אסיר בפיקוח)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה קים סלמה

ב"כ הנאשם עו"ד אמיר נבון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק; חבלה כשעברין מזוין, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק ותקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק.

כמפורט בכתב האישום, בין הנאשם לא' ד' (להלן: "**המתלונן**") קיימת היכרות מוקדמת, בין היתר, על רקע מעורבותם בעניין אחר (להלן: "**התיק האחר**").

בתאריך 20.09.18 ועל רקע התיק האחר איים הנאשם על המתלונן בהודעה כתובה "**הבנתי אחי הרבה דברים בתיק. יש לך עד יום ראשון לארגן לי 2000 ₪... רציני אחשלי רציני... אם אני ידע שאתה דברת זה יהיה יותר מאלפיים... מי שדיבר כבר נגיע אליו הביתה**".

בהמשך לאמור לעיל, בתאריך 02.01.19 בשעה 03:30 או בסמוך לכך התפרץ הנאשם לבית המתלון, לאחר שפתח את תריס החלון ונכנס דרכו. הנאשם נכנס לחדר בו ישן המתלון, התקרב למיטה והכה בראשו באמצעות ברזל. כתוצאה מהמכה התעורר המתלון, ניסה להתרומם מהמיטה, אז היכה אותו הנאשם שוב בראשו עם ברזל. המתלון התיישב על המיטה בעוד הנאשם נעמד על המיטה והחל לבעוט בו ברגליו, ירכיו וצלעותיו. מיד ובסמוך לכך, הוציא הנאשם סכין וניסה לדקור את המתלון באזור פלג גופו העליון, תוך שהמתלון מתגונן בהרמת רגליו. הנאשם דקר את המתלון בירך שמאל שלוש פעמים. אז הרים הנאשם נעל השליכה לעבר המתלון ונמלט מהבית.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלון שלושה פצעי דקירה, ששניים מהם הצריכו סגירה באמצעות סיכות.

בנסיבות אלה יוחסו לנאשם עבירות של התפרצות, פציעת המתלון כשהוא נושא נשק קר, תקיפה ואיומים.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם והמתלון מכירים שנים רבות ואין לנאשם ידיעה לגבי כתובת מגוריו של המתלון. לגבי ההודעה הכתובה ובה האיומים נטען, כי מדובר בראיה שאינה קבילה, וכי זו נערכה על ידי המתלון. הנאשם הכחיש שהוא שהתפרץ לבית המתלון ותקף אותו כמפורט בכתב האישום. נטען, כי המעשים בוצעו על ידי אחר שהמאשימה החליטה שלא להגיש כתב אישום כנגדו.

ראיות הצדדים

3. נוכח כפירת הנאשם נשמעו עדיהם של הצדדים והוגשו הראיות ת/1 עד ת/48 מטעם המאשימה וכן נ/1 עד נ/13 מטעם ההגנה.

דין והכרעה

4. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

עבירת ההתפרצות

5. סעיף 406 לחוק קובע כך:

"(א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים."

6. סעיף 405 (א) מגדיר מיהו "מתפרץ" על פי סעיף 406:

"השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ".

7. ב"כ הנאשם טען, כי לא הוכחה עבירת התפרצות בהעדר סימני פריצה על פי ממצאי דוח מז"פ.

אכן בבדיקת מז"פ לא נמצאו סימני פריצה בחלון סלון ביתו של המתלונן, אך נמצאה פגיעה בסוגר התריס.

8. מקובלת עלי עמדת המאשימה, כי די במשיכה, דחיפה או הרמה בכל דרך כדי לגבש את יסודות העבירה. די בכך שעל פי אחת התמונות בדוח מז"פ (ת/1) הסוגר של התריס שבור ולכן אני מקבלת את גרסת המתלונן, כי הדרך היחידה להיכנס לדירה הייתה דרך חלון זה שכן דלת הבית הייתה נעולה.

9. בנסיבות אלה, הוכח, כי התוקף של המתלונן התפרץ לדירה לשם ביצוע התקיפה.

אירועי התקיפה

10. אין מחלוקת, כי המתלונן היה חבר של הנאשם ושל העד מור אביסרור (להלן: "אביסרור").

11. המתלונן מסר בעדותו, כי בעת שישן בביתו הוא הוכה בצד שמאל של פניו באמצעות ברזל באורך 40-50 ס"מ פעמיים. התוקף בעט בו בצלעות ובבטן. התוקף ירד מהמיטה הוציא את הסכין והעד התחיל לצעוק "אבל מה עשיתי". הוא הוציא סכין שחורה נפתחת וכיוון אותה לפלג גוף עליון של העד, כדי להתגונן העד הרים את רגל שמאל והתוקף דקר אותו חמש פעמים ברגלו. כשהתוקף עמד לברוח מהחדר התוקף נטל את נעל העבודה של העד מברזל, זרק עליו וברח מהדירה.

בבית החולים תפרו לו את החתכים מהדקירות. לאחר 14 יום הוצאו הסיכות והוא התהלך בעזרת קביים במשך חודשיים ונזקק לעזרת הזולת. אף שבתעודה הרפואית (ת/2) נרשם שהוא נדקר שלוש פעמים, המתלונן עמד על כך שנדקר חמש פעמים, וכי שתי דקירות פנימיות ברגל התפספסו בבדיקה. מכל מקום, במהלך הנסיעה עם אביו והשוטר גילה שיש עוד שתי דקירות, הוא שב לביה"ח וקיבל טיפול רפואי משלים אף שלא ציינו זאת בתיק הרפואי. בישיבה נוספת בה העיד המתלונן הוא תיקן ומסר שהוא טופל בגין שלוש דקירות ולאחר שחזר לביתו, בעקבות עליית חום, הוא שב לביה"ח ואז טיפלו בשתי הדקירות הנוספות, כך שסך הכל היו חמש דקירות.

בהודעתו מיום 2.1.19 (נ/2) מסר המתלונן את התיאור לעיל והוסיף, שהנאשם דקר אותו ארבע פעמים. בהודעתו מיום 3.1.19 (נ/3) מסר המתלונן, כי הנאשם דקר אותו 5 פעמים.

12. מהתעודות הרפואיות והתמונות אין חולק, כי המתלונן נדקר בירך (ת/5) ואף נחבל במצח (ת/4), כתוצאה מהתקיפה. בביתו נמצאו כתמי דם ושובר בסוגר התריס אשר מעידים, כי אדם פרץ לביתו ותקף אותו כנטען על

ידו.

13. בשיחה עם השוטרת מוראל יוסף לא מסר המתלונן על תקיפתו בברזל וקיבלתי הסבריו, כי השיחה נעשתה בלחץ עת הגיע לביתה"ח, אך החבלה על מצחו מלמדת שהותקף כפי שמסר באמצעות ברזל.

14. נוכח כל האמור, אני מקבלת את תיאורו של המתלונן לאופן תקיפתו על ידי מי שפרץ לביתו. אשר לדקירות, לא מצאתי מדוע המתלונן ימסור על חמש דקירות אם היו שלוש בלבד, אך בהתחשב בכך שכתב האישום נסמך על התעודה הרפואית וזו לא תוקנה לאחר שקיבל טיפול רפואי משלים, יש לייחס לתוקף שלוש דקירות ולא חמש דקירות.

העדפת הודעת חוץ של עד במשטרה על פני עדותו בבית המשפט

15. העדים רם חכמוב (להלן: "חכמוב") ושלו מנטקה (להלן: "מנטקה") הוכרזו כעדים עוינים והודעותיהם במשטרה הוגשו (ת/22 ו- ת/21 בהתאמה). המאשימה ביקשה להעדיף את הודעותיהם במשטרה על פני עדותם בפני.

16. כמצוות סעיף 10א(ג), העדפת אמרת חוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט תהא מטעמים מיוחדים שיירשמו ולצורך כך יתחשב בית המשפט בנסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט.

17. אמרה המתקבלת לפי סעיף 10א' דורשת בדיקה מדוקדקת של בית המשפט, וגם כשיש חשש קל שבקלים על בית המשפט להימנע מלהסתמך עליה (ע"פ דנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חאג' יחיא** (5.7.93)).

18. בע"פ 2932/00 **אלמקייס נ' מדינת ישראל** (21.2.01) נקבע, כי לאחר חקיקת סעיף 10א' לפקודה, רשאי בית המשפט לקבל את הודעת החוץ שמסר העד העוין כראיה לאמיתות תוכנו.

בע"פ 3572/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.1.17) נקבע, כי הערכת משקלה של אמרת חוץ שהתקבלה לפי סעיף 10א(א) כמוה כהערכת משקלה של עדות רגילה, וכי אין בקיומן של סתירות לכאורה כדי להפחית ממשקלה של הודעת חוץ.

19. חכמוב, חזר בו מהודעתו במשטרה בה זיהה את הנאשם בסרטון ברחוב הנרקיס ללא הסבר המניח את הדעת ולכן העדפתי את הודאתו במשטרה על פני זו שנמסרה בפני.

בעדותו בפני מסר, כי הוא והנאשם מכירים מעבודתם המשותפת בפיצוציה. לדבריו, הנאשם נהג להגיע לפיצוציה בשעות הלילה, שעות בהן עבד העד. בליל 2.1.19 הנאשם הגיע לפיצוציה בשעה 04:00 לערך. הם ישבו ושוחחו בין היתר על שיפוץ שנעשה בפיצוציה ועל פוליטיקה. למחרת נדהם לשמוע על תקיפת המתלונן.

לגבי הסרטון מרחוב הנרקיס מסר שהוא רואה שני בחורים, אך בוודאות לא מדובר בנאשם, שכן זה ביקר בפיצוציה בלבוש אחר. העד הכחיש שזיהה את הנאשם בחקירתו במשטרה וטען שהשוטר רשם את הדברים על דעת עצמו, אף שאינו מכיר אותו, והוא מצידו חתם על ההודעה מבלי לקרוא אותה. מנגד, העד הכחיש את טענת ההגנה שהזיהוי של הנאשם בחקירה במשטרה היה על רקע רצון של מאן דהוא שהעד יפליל את הנאשם.

בנסיבות אלה, העד הוכרז כעד עוין והודעתו (ת/22) הוגשה. כשהוקראה לו הודעתו בקשר לזיהוי הנאשם בסרטון השיב "לא יכול להיות שזה יצא לי מהפה" (עמ' 86 שורה 20).

20. אביחי הרמתי חקר את רם חכמוב ואת שלו מנטקה. לגבי חקירת רם חכמוב הכחיש את טענות העד, כי זיהוי הנאשם בסרטון מרחוב הנרקיס לא היה על ידו "אין דבר כזה. אני רושם מילה במילה מה שנאמר" (עמ' 128 שורה 30). ככלל, הוא כותב את התשובות בקצב הכתבה, יכולות להיות טעויות הגהה אבל כל מה שנרשם זה מפי העד. בסיום החקירה הוא מציג לעד את עדותו, הוא מעיין בה וחותם עליה, וכך עשה גם בעניינים של חכמוב ומנטקה.

21. נוכח עדותו של החוקר הרמתי, לא מצאתי לקבל את גרסתו של חכמוב בסוגית זיהוי הנאשם בסרטון ברחוב הנרקיס ולכן העדפתי את הודעתו במשטרה (ת/22) על פני עדותו בפניי. העד זיהה את הנאשם ונקב בשמו, להבדיל מאביסרור, שלא ידע לציין את שמו במפורש ורק מסר פרטים מזהים שלו.

22. שלו מנטקה מסר בעדותו בפניי, כי הוא והנאשם חברים טובים מזה מספר שנים. ביום 2.1.19 הוא ערך מסיבה לכבוד שחרורו ממעצר למעצר באיזוק אלקטרוני. במסיבה נכחו הנאשם ואחרים. לטענתו, הוא שיקר במשטרה כששאל נוכחות הנאשם בביתו בליל האירוע ולכן הוכרז כעד עוין והודעתו הוגשה (ת/21). לטענתו, הנאשם היה אצלו עד השעה 04:00. העד אישר חלקים מעדותו במשטרה. לדבריו, הוא נחקר ביום 6.1.19, נלחץ בחקירה ולכן שיקר ושאל שהנאשם היה בביתו במסיבה. העד אישר את חתימתו על גבי הודעתו במשטרה. לטענתו, הוא פחד שיערבו אותו בתיק זה ולכן אמר שהנאשם לא היה איתו. לטענתו כששואלים שאלות על אחרים זה צרות מבחינתו. בהמשך התייעץ עם קצינת המבחן שלו שאמרה לו לספר את האמת וכך עשה בעדותו בבית המשפט.

23. לא מצאתי לקבל את הסברו של מנטקה, כי שיקר לגבי נוכחות הנאשם בביתו בליל האירוע מאחר שחשש שהדבר יסבך אותו. הוא היה נתון במעצר באיזוק אלקטרוני ולא היה כל חשש שיטען כלפיו שהיה מחוץ לכתובת המעצר וממילא אם היה מאשר שהנאשם נכח בביתו לא היה בכך כדי לסבך מי מהם במאומה, ועל כן גם בעניינו העדפתי את גרסתו במשטרה על פני עדותו בפניי.

שאלת הזיהוי של הנאשם

24. בין הצדדים מחלוקת האם יש לקבל את הזיהוי של המתלונן את הנאשם כמי שפרץ לביתו ותקף אותו וכן האם יש לקבל את זיהויו של הנאשם בסרטונים ממצלמות האבטחה ברחוב הנרקיס והטייסיים על ידי המתלונן,

אביסרור, חכמוב והנאשם עצמו.

25. בע"פ 4524/11 פלוני נ' מדינת ישראל (17.6.13), פסקאות 9-11) נקבע, כי אמינותו של זיהוי נבחנת לפי שתי אמות מידה; אמינות העד המזהה ומהימנות הזיהוי כשלעצמו. באמת המידה השנייה עוסקים בבחינת מהימנותו של העד המזהה בשאלה הספציפית של זיהוי הנאשמים. בחינה זו נעשית בשני רבדים; ברובד הראשון נבחנת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה. ברובד זה נבחנות הנסיבות שאפפו את הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד. ברובד השני, נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולזהותו בפועל. ברובד זה נבחנים הן פרק הזמן שחלף ממועד הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד המזהה ועד למועד הזיהוי בפועל, הן התנאים הפיזיים ששררו בעת הזיהוי והן ההשפעות השונות שעשויות להיות לזיהוי עצמו ולמסגרת שבה נערך על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של העד המזהה, ומכאן גם על כושרו לזהות את מבצע העבירה. בין שני הרבדים הללו קיימים יחסי גומלין מורכבים.

26. לעניין בחינת מהימנות הזיהוי יש חשיבות לנסיבות ה"מפגש" במהלכו ראה המזהה את המזהה, ולנסיבות שאפפו את פעולת הזיהוי עצמה:

"אשר להיבט השני, בחינת מהימנות הזיהוי נעשית בשני רבדים: רובד סובייקטיבי ורובד אובייקטיבי. ברובד הראשון נבחנת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה - ונבחנות הנסיבות שאפפו את הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד ובהם משך הזמן שראה את מבצע העבירה במהלך האירוע או לפניו, התנאים שבהם ראה את מבצע העבירה (מרחק, זווית ראייה, מצב תאורה וכו'), השתייכותו האתנית-חברתית של מבצע העבירה ועוד (עניין פלוני, פסקה 11 וההפניות שם). ברובד השני - נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולבצע את הזיהוי בפועל - כאשר נבחנים פרק הזמן שחלף ממועד הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו ועד לזיהוי בפועל, התנאים הפיזיים ששררו בעת הזיהוי (המרחק בין העד המזהה למזהה, מצב התאורה, משך החשיפה של העד המזהה לפניו של המזהה) והשפעות שונות שעשויות להיות לזיהוי עצמו ולמסגרת שבה נערך על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של העד המזהה ועל כושרו לזהות את מבצע העבירה" (ע"פ (מחוזי-י) 9528-11-16 טאקטוק נ' מדינת ישראל (24.4.17), סעיף 43).

27. בע"פ 3151/08 דוידוב נ' מדינת ישראל (26.5.2010) נקבע כי "ניתן לזהות אדם גם על סמך מכלול מאפיינים של הופעתו מעבר לפניו: ההליכה שלו; פרופיל הפנים שלו; פאות לחיו; אפיו; מבנה גופו; וכו'" (פסקה 12). ביישום כלל זה יש לנקוט במשנה זהירות וזאת ביתר שאת במקרים בהם לא ניתן לצרף לזיהוי את התרשמותו העצמאית של בית המשפט התומכת בו, לפחות באופן חלקי.

הלכה היא שגם זיהוי שאינו וודאי יכול לקבל משקל במסגרת שקילת הראיות (ע"פ 4087/97 אסולין נ' מדינת ישראל (4.5.99)).

זיהוי המתלונן את הנאשם בדירתו

28. המתלונן מסר בעדותו בפניי, כי בליל 2.9.19 הוא נעל את דלת הבית וסגר את החלונות לפני שהלך לישון. הנאשם פרץ אליו הביתה לאחר ששבר את הסוגר של התריס, הזיז אותו ונכנס דרכו.

המתלונן סיפר, כי התוקף לבש קפוצ'ון שחור וחם צוואר. הכובע והחם צוואר נפלו לנאשם ולכן העד זיהה אותו וצעק את כינויו "שבלול", אז ברח הנאשם מהדירה. הוא ראה את פני הנאשם מהשפה העליונה ומעלה. הוא זיהה את הנאשם גם לפי מבנה הגוף ורוחב הכתפיים. לדבריו, האור בחדר היה כבוי אך כשהחלה התקיפה האור בחדר דלק, והנאשם הוא שהדליק את האור.

בהודעתו מיום 2.1.19 (נ/2) סיפר המתלונן, כי לאחר דקירתו הוא צעק "שבלול" שזה הכינוי של הנאשם ואז הנאשם ברח מהדירה. הוא זיהה את פניו של הנאשם, שהיה עם חם צוואר שכיסה חלק מפניו עד האף, כך שחצי פניו היו גלויים. בהודעתו מיום 3.1.19 עמד על כך שאין לו ספק בזיהוי הנאשם כמי שתקף אותו.

המתלונן הכחיש טענת ההגנה, כי לאביו מסר שהתוקף הוא אביסרור אך בשל קשרי המשפחה ביניהם האב והשוטר סאו שכנעו אותו להפליל את הנאשם. המתלונן עמד על כך שעד לצפייה בסרטונים כלל לא ידע על מעורבותו של אביסרור.

29. מיד לאחר תקיפתו התקשר המתלונן לאביו וסיפר לו שהותקף אך לא נקב בשמו של הנאשם. בהמשך פונה המתלונן לקבלת טיפול רפואי ובעודו בביה"ח שוחח טלפונית עם השוטרת מוראל יוסף שגם בפניה לא נקב בשמו של הנאשם אלא מסר שהוא מסוכסך עם אדם אחר ומסר את שמו. המתלונן אישר, כי בשיחה זו מסר לשוטרת תיאור כללי של רעול פנים עם מבנה גוף בריא, וזאת משום שפחד. הוא כלל לא רצה לדווח על האירוע ולא התקשר למשטרה. לטענתו, גם לאביו לא מסר את זהות התוקף בהזדמנות הראשונה, כי לא רצה להטרידו ומבחינתו החשוב היה לפנותו לקבלת טיפול רפואי, אך בדרך לביה"ח כן מסר לאביו שזה הנאשם ובהמשך חזר על הדברים באוזני השוטר חן סאו בנוכחות אביו.

לאחר שחרורו מביה"ח ובעודו בתוך הרכב סיפר לאביו ולשוטר סאו, כי הנאשם הוא שתקף אותו.

לא נעלם מעיני שהמתלונן לא סיפר על זהותו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, אך קיבלתי את הסבריו, כי חשש לשותף בכך וכלל לא התכוון להגיש תלונה. חיזוק לדברים ניתן למצוא בהודעת אביו של המתלונן.

אליהו דאבוש, אביו של המתלונן מסר בעדותו במשטרה (ת/30), כי בעת שהיו בבית שאל את המתלונן מי דקר אותו, אך זה היה מבוהל ופחד להגיד לו. בביה"ח הגיע שוטר אך המתלונן פחד להגיד מי דקר ובעידוד האב מסר לשוטר שהנאשם הוא שדקר אותו. האב לא מכיר את הנאשם.

בשיחת הטלפון בין המתלונן לאביו (ת/3) המתלונן נשמע מתנשף וצועק "איי" ומסר לאביו "בוא דקרו אותי אבא".

לא מצאתי לתת לכך כל משקל לכך שהמתלון לא נקב בשמו של הנאשם בשיחה זו, שכן מדובר בשיחה קצרה מאוד, בה ביקש המתלון לפנותו לקבלת טיפול רפואי מבלי שמסר כל מידע אחר.

30. הנאשם והמתלון היו חברים ולהם היכרות של מספר שנים. הנה כי כן, הזיהוי בוצע על ידי המתלון שמכיר היטב את הנאשם. מדובר, אפוא, ב"הצבעה" על הנאשם כמי שביצע את העבירה, להבדיל מ"עדות זיהוי". ההיכרות המוקדמת מפחיתה באופן משמעותי את החשש מפני טעות בזיהוי בתום לב ולמעשה במצב דברים שכזה משקלה ומהימנותה של עדות ההצבעה תיגזר בעיקר משאלת מהימנותו של העד המצביע. הנאשם לא הצביע על מניע בגינו ירצה המתלון להפלילו.

31. חיזוק לזיהוי המתלון את הנאשם ניתן למצוא בעדותו של אביסרור ששהה במחיצת הנאשם בשעת האירוע, אף שלא נכנס עם הנאשם לדירת המתלון ולא ראה את אירוע התקיפה עצמו.

32. מור אביסרור חברו של הנאשם מסר, כי בליל 2.1.19 הנאשם התקשר אליו בשעה 02:00 וביקש ממנו להגיע בדחיפות. הם תיאמו את המפגש בטלפון ובאינסטגרם. הם נפגשו והלכו לכיוון הבית של המתלון. כשהגיעו לבניין בו מתגורר המתלון, הנאשם טיפס על החומה ונכנס לבניין מכיוון החלון. בעודו ממתין לנאשם ברחוב, הוא הרגיש שמשהו לא תקין ולכן התחיל לרוץ משם והנאשם בעקבותיו. הוא אמנם לא מסר זאת בחקירתו במשטרה אך הוא חש התקף חרדה ולכן עזב את המקום בריצה. לאחר שהשניים הגיעו לפיצוציה הוא נסע משם לביתו במונית.

המתלון ומשפחתו הם לקוחות במכולת המשפחתית של העד, כך שיש לו היכרות אישית עם המתלון.

היה צורך ברענון זכרונם של העד שוב ושוב כדי שיאשר פרטים שמסר בחקירתו. ניכר שהמעמד לא היה לו נוח והוא ניסה לצמצם ממה שידוע לו על מנת שלא לסבך את הנאשם. לאחר רענון זכרון אישר שהנאשם נכנס לבניין שבו התגורר המתלון, כי הנאשם היה צריך לאסוף משהו ממישהו, לא יודע מה וממי. הנאשם אמר לו להמתין למטה, בינתיים העד נתקף חרדה ולכן עזב את המקום, כי לא רצה להיות מעורב. בהמשך אישר שהבין שהנאשם נכנס לביתו של המתלון לאחר שזה טיפס על החומה של הבניין והלך לכיוון התריסים בדירת המתלון, אך לא ידע אם אכן נכנס לדירתו. הייתה לו תחושה שמשהו לא בסדר אך לא ידע מה בדיוק עשה הנאשם בבניין ולא ידע שהוא נכנס לדירת המתלון דווקא. בהמשך הוסיף שאם היה יודע על כוונות הנאשם לא היה מצטרף אליו כלל.

עדותו בפני תואמת את שמסר בהודעותיו במשטרה מיום 6.1.19 (ת/23) ומיום 8.1.19 (ת/24), לגבי נסיבות המפגש בינו לבין הנאשם, הגעתם לבניין בו מתגורר המתלון, כניסת הנאשם לדירה ובריחתם מהמקום וכן זיהויים בסרטונים מרחוב הטייסים ורחוב הנרקיס.

33. אביסרור ששהה עם הנאשם באותו לילה מחזק ומאשר את דברי המתלון, כי מי שפרץ לביתו ותקף אותו הוא הנאשם. אביסרור אף מזהה את עצמו ואת הנאשם בסרטונים ממצלמות האבטחה וגם בכך יש לתמוך בגרסת המתלון לגבי זיהוי הנאשם כמי שהתפרץ לביתו ותקף אותו.

34. הנאשם מסר בעדותו, כי המתלון ואביסרור משקרים כל אחד בגרסה המפלילה שמסר כנגדו. לדבריו, אחר תקף את הנאשם ולא הוא.

בחקירתו ת/35 אישר הנאשם שהכינוי שלו הוא "שבלול" (שורות 142-144). כאשר הוטח בו בחקירתו שלא ברור מה האינטרס של המתלון שהיה חברו להפלילו בחר לשמור על זכות השתיקה (שורות 165-166).

זאת ועוד, הנאשם בחקירתו הראשונה (ת/35) נמנע מלהזכיר את שמו של אביסרור כמי ששהה עמו באותו לילה. בחקירתו מיום 7.1.19 (ת/36) אישר, כי אביסרור היה עמו באותו לילה ולא אחר. העובדה שהנאשם כלל לא הזכיר את המפגש עם אביסרור בחקירתו הראשונה מלמדת שניסה להרחיק את מי שביכולתו לסבך אותו. בחקירתו הסביר הנאשם, כי "מור ילד טוב" ולכן לא רצה לסבך אותו ולא הזכיר את שמו. כאשר הוטח בו שאם כך, הרי שאביסרור לא ישקר השיב "סבבה" (שורות 47-50). העובדה שהנאשם נקב בשם של מנטקה ורדוסקוביץ ונמנע מלנקוב בשמו של אביסרור מחזקת החשד שביקש להסתיר את מי שעשוי לסבכו. הנאשם אישר שאמר לאביסרור להגיע דחוף, לטענתו "כדי שיבוא לשבת איתי אצל רם ממכולת אביאל" (שורה 71), אלא שהשיבה המשותפת ערכה כ-3 דקות בלבד ולכן אני מקבלת שנפגשו למטרה עליה העידו המתלון ואביסרור והיא תקיפתו של המתלון.

35. הטענה שאביסרור הוא התוקף דינה להידחות.

ראשית, המתלון שלל את טענת ההגנה, כי אביסרור הוא אשר תקף אותו, הגם שהוא הדמות שלבושה בחם צוואר בסרטונים. יצוין, כי יש הבדל בגובה בין הנאשם לאביסרור, שהינו גבוה יותר מהנאשם ואין חשש שהמתלון יבלבל ביניהם. על תיזת ההגנה, כי אמו של אביסרור ואביו של המתלון החליטו להפליל את הנאשם על מנת לחלץ אותו מהתיק, השיב אביסרור בשלילה ושאל בכך כל היגיון, שכן אביו של המתלון ממשיך לקנות אצלם במכולת ולא היה עושה כן אם היה סבור שהוא תקף את בנו.

שנית, חם צוואר הוא חפץ שניתן להעבירו מאדם לאדם ולכן אין בכך שאביסרור נראה עם חם צוואר להצביע על אביסרור כמבצע התקיפה. המתלון העיד שרק אדם אחד תקף אותו. לא הוכח מניע מדוע אביסרור יתקוף את הנאשם. המניע של הנאשם הוכח בהודעות שנשלחו על ידו, כפי שיפורט בהמשך. חם הצוואר לא נראה על אביסרור בעת הגעתם לפיצוציה, דבר שיש בו לחזק החשש להחלפת הביגוד הקושר את השניים לאירוע.

שלישית, הנאשם שנכח עם אביסרור באותו לילה לא טען שאביסרור הוא התוקף. שכן, אם אביסרור הוא התוקף ולא הנאשם, מצופה היה מהנאשם למסור גרסה זו. כלומר, מצופה היה מהנאשם למסור הסבר מדוע המתלון שגה והפליל אותו במקום את אביסרור.

רביעית, הנאשם עצמו מסר על אביסרור שהוא "ילד טוב", דהיינו הנאשם עצמו שלל האפשרות שאביסרור יהיה מעורב באירוע פלילי.

חמישית, הנאשם הוא שהזמין את אביסרור בדחיפות בלילה ולא מסר בעדותו לשם מה. אף לאחר שנשמעו ראיות הצדדים במלואם, הסיבה לבקשת הנאשם מאביסרור להגיע בדחיפות לא הובררה. חזקה שאם היה מדובר בנסיבות תמימות שאין להם קשר לתקיפת המתלון הנאשם היה מוסר זאת כבר בחקירתו או לכל הפחות בעדותו בפניי.

שישית, אביחי הרמתי הכחיש שהיה למאן דהוא בתחנת המשטרה עניין להסיט את החשדות מאביסרור לנאשם. מכל מקום, לא מצאתי כל בסיס לטענה שהיה למען דהוא אינטרס להפליל את הנאשם. המתלון ואביסרור הם חברים של הנאשם.

שביעית, לא מצאתי כל בסיס מדוע המתלון ו/או אביו ירצו להפליל את הנאשם במעשים שביצע אביסרור. לו היה אביסרור התוקף, הרי שאביו של המתלון לא היה ממשיך להיות לקוח בעסק שלהם ולא מצאתי כל סיבה למה המתלון היה נמנע מלמסור שאביסרור הוא התוקף, לו היו הדברים כך.

36. נוכח כל המפורט לעיל, אני קובעת, כי בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה ועל בסיס ההיכרות האישית בין הנאשם למתלון והראיות החיצוניות הממקמות את הנאשם בזירת האירוע, אני מקבלת את זיהוי של המתלון את הנאשם כמי שהתפרץ לביתו ותקף אותו.

זיהוי הנאשם בסרטונים

37. בתיק ישנם שלושה סרטונים. האחד ממצלמות האבטחה ברחוב הנרקיס והשני מרחוב הטייסים (צילומים בשחור-לבן), לגבי אלה יש מחלוקת בין הצדדים לגבי זהות האנשים המצולמים. לגבי הסרטון השלישי, ממצלמות האבטחה בפיצוציה (צילום בצבע), אין מחלוקת שאכן מדובר בנאשם.

38. לשיטת המאשימה יש לקבל את העדויות שזיהו את הנאשם בסרטונים אלה בעוד לשיטת ההגנה אין לקבל זיהוי זה בשל ההבדלים בבגדי הנאשם בין הסרטון בפיצוציה ליתר הסרטונים.

39. בצילום ברחוב הטייסים נראים שניים לבושים בבגדים כהים, אחד עם קפוצ'ון לראשו והשני עם חם צוואר כשהם בהליכה מהירה. בדקה 01:51 ניתן לראות בבירור את פניו של אביסרור. הבחור השני עם הקפוצ'ון, ניתן לראות את תווי פניו, כך שמי שמכירו יכול לזהותו.

40. בצילום ברחוב הנרקיס ניתן לראות שני בחורים הנכנסים לסמטה בהליכה מהירה (סרטונים מספר 42157 ו-42205) ויוצאים ממנה בריצה (סרטונים מספר 42829 ו-42828). בסרטונים הנ"ל לא ניתן לראות בבירור את פניהם של הדמויות.

41. בסרטונים ממצלמות האבטחה בפיצוציה ניתן לראות את המפגש בין הנאשם ואביסרור לחכמוב. בסרטון 02-05-13-12 הנאשם ואביסרור מגיעים לפיצוציה בשעה 4:14 (אמנם בסרטון מוצג רישום הזמן כ- 5:14 אך אין מחלוקת בין הצדדים שזו טעות), כאשר אביסרור אינו לובש חם צוואר אלא קפוצ'ון וכפפות. השניים יושבים עם חכמוב מחוץ לפיצוציה ולאחר כ- 3 דקות אביסרור עוזב את המקום. הנאשם וחכמוב משוחחים ארוכות בתוך הפיצוציה, כפי שיפורט בהמשך. אין חולק, כי הבגדים בהם לבוש הנאשם בסרטון זה אינם תואמים את הבגדים שלבש התוקף של המתלון ביתר הסרטונים.

42. בהודעתו מיום 3.1.19 (נ/3) זיהה המתלונן את הנאשם בסרטונים מרחוב הטייסים לפי שפת הגוף ומבנה הגוף שלו, אך לא זיהה את הבחור שאיתו.

בעדותו בפניי הוצג למתלונן סרטון מספר 2517 והוא זיהה את הנאשם. בסרטון מספר 2829 בו רואים שני בחורים רצים, התקשה המתלונן לזהות מיהו הנאשם, אך לפי מבנה הגוף זיהה את הנאשם כדמות הרחוקה בצילום.

אשר לעובדה שהנאשם לובש ביגוד אחר בצילום בפיצוציה מזה שנצפה ביתר הסרטונים, הסביר המתלונן שזה לא בעיה עבור הנאשם לעבור בביתו ולהחליף בגדים. הוא זיהה את אביסרור כמי שלבש חם צוואר בתמונות ב- נ/1 והוסיף שהשניים יכלו להחליף ביניהם את חם הצוואר לאחר תקיפתו.

43. מור אסיברור זיהה את הנאשם ואת עצמו בסרטונים מרחוב הנרקיס. בסרטון מרחוב הטייסים העד זיהה את עצמו ואת הנאשם בסרטון, אם כי בתחילה לא ידע לומר מי זה מי ולאחר רענון זכרון מסר שהנאשם מצד ימין והעד מצד שמאל. העד אישר ששניהם נראים בסרטון מספר 2829 בריצה לכיוון מרכז העיר.

אין לעד הסבר מדוע הנאשם יצר עמו קשר וביקש את הגעתו ולא הסבר לפער בלבוש של הנאשם בין הצילומים ברחוב הנרקיס והטייסים אל מול הצילומים בפיצוציה.

בהודעתו מיום 6.1.19 (ת/23) זיהה העד את עצמו ואת הנאשם בסרטונים מרחוב הנרקיס. בהודעתו מיום 8.1.19 (ת/24) זיהה את השניים בסרטונים מרחוב הטייסים.

44. כאמור העדפתי את הודעת חכמוב במשטרה על פני עדותו בפניי. בהודעתו במשטרה מיום 6.1.19 (ת/22) מסר חכמוב, כי שמע שהנאשם דקר מישהו ולא ידע שמדובר במתלונן. הוא אינו זוכר ממי שמע על הדברים. בסרטון ברחוב הטייסים לא הצליח לזהות את שתי הדמויות. לגבי הסרטון ברחוב הנרקיס מסר **"הבחור הראשון שהולך זה חיים והבחור השני זה הבחור מבאר יעקב שבא לחנות בתאריך 02.01.19 ביחד עם חיים ונסע לבאר יעקב"** (שורות 45-46).

45. חרף גרסת הנאשם בעדותו בפניי, אני מקבלת, כי גם הוא זיהה את עצמו בסרטונים מרחוב הנרקיס.

בחקירתו מיום 7.1.19 (ת/36) הנאשם זיהה את עצמו ואת אביסרור בסרטון מרחוב הנרקיס (שורה 125). לדבריו, אין סיבה שאביסרור יפליל אותו. לגבי הסרטונים מרחוב הטייסים מסר שאינו מזהה איש.

בעדותו בפניי כאשר הוצג לנאשם הסרטון מרחוב הנרקיס מסר שאינו מזהה את שני הבחורים. לטענתו, הוא לא היה ברחוב הטייסים או הנרקיס באותו לילה. כשהוטחה בו גרסתו במשטרה (ת/36) בה זיהה את עצמו ואת אביסרור השיב שהחוקר לחץ עליו ובסוף הוא נשבר ואישר לחוקר שזה הוא ואביסרור, כי כבר היה עייף.

עוד טען בעדותו בפניי שהמתלונן ואביסרור משקרים בזיהוי שלהם אותו ברחוב הנרקיס. אישר שהוא ואביסרור חברים טובים, עוד מימי גן הילדים.

יצוין, כי לנאשם לא היו כל טענות לגבי חקירותיו במשטרה ואמיתות תוכן של הודעותיו, אלא בשלב עדותו בפניי.

אביחי הרמתי שחקר את הנאשם עמד על כך שהנאשם זיהה את עצמו ואת אביסרור בצילומים מרחוב הנרקיס בהודאה שגבה ממנו (ת/36, שורות 124-125), וכי והדברים נרשמו מפי הנאשם. לדבריו, גם אביסרור זיהה את הנאשם בסרטונים והדברים נרשמו מפיו בהודעתו.

מכל המקובץ, אני קובעת, כי הנאשם זיהה את עצמו ואת אביסרור בצילומים מרחוב הנרקיס ואיני מקבלת גרסתו המכחישה בעדותו בפניי.

46. הזיהוי בסרטונים נעשה על ידי אביסרור שנכח עם הנאשם במקום וכן על ידי המתלון וחכמוב שמכירים אישית את הנאשם ומסוגלים לזהותו. לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשם בחקירתו במשטרה זיהה את עצמו בצילומים מרחוב הנרקיס.

47. לא נעלם מעיניי, כי על פי הסרטונים ניתן לראות שהנאשם שנטען שלבש פרטי לבוש מסוימים נראה בפיצוציה בחלוק דקות בפרטי לבוש שונים.

אביסרור מילא פיו מים כאשר נשאל לפער בלבוש של הנאשם בין הסרטונים. לדבריו, הם הלכו ישר מבית המתלון לפיצוציה ולא עצרו בדרך להחלפת בגדים. בשים לב לכך שבסרטון בפיצוציה אף אביסרור לא לובש את חם הצוואר שנראה עליו בסרטונים קודם לכן, הרי שמדובר בהסבר שאביסרור והנאשם בחרו שלא לספק. הגם שלא ניתן הסבר לפער בלבוש בראיות המאשימה, לא מצאתי שיש בדברים כדי ליצור את אותו ספק באחריותו של הנאשם למיוחס לו.

48. בנסיבות אלה אני קובעת, כי השניים המצולמים בסרטונים מרחוב הטייסים והנרקיס הם הנאשם ואביסרור בדרכם לבית המתלון ובמנוסה משם לאחר תקיפת המתלון.

ראיות נוספות

49. חיזוקים לגרסת המתלון מצאתי בעדותו של אביסרור הממקמת את הנאשם בדירתו של המתלון וכן בראיות נוספות.

50. אני סבורה, כי הצילומים ממצלמות האבטחה בפיצוציה מחזקים את הראיות כנגד הנאשם וקושרים אותו לאופן תקיפת המתלון.

בסרטון שמספרו 05-23-40 הנאשם יושב וחכמוב עומד מולו. בדקה 5:24:13 הנאשם מדגים משהו ותוך כדי מזיז את יד ימין אחורה ואז קדימה בתנועת דקירה. הנאשם לבוש קפוצ'ון, חליפת טרנינג עם פסים מהכתפיים ובצידי המכנסיים (חליפת אדידס).

בסרטון 04-06-55 הנאשם יושב כשחצי גופו פונה למצלמה, כך שניתן לראות בבירור את תנועותיו. בדקה 5:19:24 הנאשם מדגים עם היד תנועה על הירך, חכמוב זז אחורה למשמע הדברים ולנוכח ההדגמה, הנאשם מזיז ידו לאחור ומדגים פגיעה בירך ולאחר מכן נוגע בפנים שוב ושוב כמדגים משהו. הנאשם מדגים שוב תנועת דקירה בירך כשנלוות לכך תנועות פנים שלו. מכלול התנועות מעיד שהנאשם סיפר לחכמוב על תקיפת המתלון. לנוכח ההדגמות החוזרות של תנועת דקירה ותנועת גופו של חכמוב, תזוזה לאחור למשמע הדברים, וההדגמה איני מקבלת שחכמוב אינו זוכר או לא ראה את תנועות גופו של הנאשם המדגימות שוב ושוב דקירה. הנאשם שב והדגים תנועת דקירה בירך (ראו דקה 5:20:30, דקה 5:21:40, דקה 5:24 בה הדגים מספר דקירות לאורך הירך). בדקה 5:20:53 מדגים הנאשם תנועה של הכאה עם היד מספר פעמים, דבר התואם את גרסת המתלון לתקיפתו באמצעות ברזל.

בדקה 5:28:04 חכמוב מדגים תנועת דקירה והנאשם מצידו מגיב בהדגמה של דקירה ואחר כך מצביע לאורך הירך (ניתן לראות את ההדגמה של הנאשם מזווית נוספת בסרטון 02-05-21).

חכמוב נראה מוטרד וקשוב לדברי הנאשם והדגמותיו, כך שאיני מקבלת שהם שוחחו על סרט, טרנינגים או פוליטיקה כטענתם.

גם בסרטון 4-00-45 ניתן לראות שהנאשם עושה מספר תנועות דקירה לירך.

51. הדקירות על הירך של המתלון (ת/5) מתיישבות עם ההדגמות של הנאשם בפני חכמוב בפיצוציה.

52. לא קיבלתי הסבריו של הנאשם, כי ההדגמות בסרטונים הנ"ל היו בקשר לתיאור פצעים מהם הוא סובל בירך "ממש לקחת סכין ולהוריד משהו עם כל הזוהמה שיש על הגוף שלי" (עמ' 158 שורה 6). אשר להדגמה של אופן הכאת המתלון טען הנאשם, כי ראה סרט והסביר לחכמוב את שראה, אך לא זכר איזה סרט. על ההדגמה הנוספת של הדקירה טען שראה סרט פורנו וסיפר על כך לחכמוב תוך הדגמה. במקום אחר טען שהדגמה של דקירה היא תנועת בוקס, כי רצה לחזור ולעסוק באיגרוף.

בחקירתו מיום 7.1.19 (ת/36) טען הנאשם, כי שוחח עם חכמוב על ענייני פוליטיקה (שורה 166). לגבי הנגיעות בפניו טען שהוא גירד את פניו. לאחר שצפיתי בסרטונים, הרי שאני דוחה טענה זו. על סימון הסכין על הירך הסביר הנאשם שהדגים מה שעשה לעצמו בבית בשל פצעים שיש לו על העור. לדבריו הוא מתבייש להראות לחוקר את הפצעים על הירך ולא הציג כל תיעוד רפואי בעניין. כמו- כן אין לו הסבר איך ההדגמות שלו מתיישבות עם אופן התקיפה של המתלון. הסבריו של חכמוב היו שונים.

53. בחקירתו במשטרה מסר חכמוב (ת/22), כי הוא והנאשם שוחחו על השיפוץ שנערך בחנות, על טרנינגים ועל מעבר לאילת לצורכי עבודה. על ההדגמות של הנאשם בסרטון טען ששוחחו על חוטים ופסים על הבגד. לטענתו, כלל לא הבחין בהדגמות הנאשם במהלך שיחתם. לנוכח ההדגמות הברורות כמפורט לעיל, הרי שאין בידי לקבל גרסה זו של חכמוב.

54. הנאשם אישר שהמתלון הוא חבר קרוב שלו והסכים שחבר טוב לא ימציא משהו כל כך חמור ולא יודע למה המתלון מסר כנגדו האשמה כל כך חמורה. מכל מה שהונח בפניי, לא מצאתי כל סיבה מדוע המתלון ירצה להעליל על הנאשם ולטפול עליו האשמה כה חמורה.

לא מצאתי כל הסבר מדוע אביסרור, חברו הטוב של הנאשם, ימסור גרסה מפלילה כנגדו, אם הנאשם לא נכנס לדירת המתלון בליל האירוע.

55. הגעתו של אביסרור לפגוש את הנאשם בשעת לילה, לבקשת הנאשם, וחששו של אביסרור שמא הנאשם רוצה לפגוע בו (לעשות לו "כיפה אדומה" כדבריו) מלמדת שאביסרור לא ידע על מטרת המפגש ואף אם צמצם ממעורבותו לא מדובר במי שביצע את תקיפת המתלון. משהנאשם הכחיש ששהה עם אביסרור, למעט נוכחותם בפיצוציה, ולא סיפק הסבר חלופי לחלקו של כל אחד מהם אין לי אלא לקבל את גרסת אביסרור הנתמכת בגרסת המתלון והצילומים ממצלמות האבטחה וחילופי ההתכתבות בין הנאשם למתלון לביסוס האמור בכתב האישום.

56. אף בקשיים העולים מגרסת הנאשם יש לתמוך בגרסת המתלון ואביסרור.

בחקירתו ת/35 אישר הנאשם שהוא והמתלון היו חברים טובים, אבל בעקבות תיק בו היו מעורבים החברים כולם התרחקו אחד מהשני.

בחקירתו ת/36 הוטח בנאשם שהזמנים בצילומים ומשך הזמן בבית המתלון חופפים, 6 דקות לערך, וזה טען שמנסים "לתפור לי תיק" (שורה 208), וכי לא היה בבית המתלון.

57. הנאשם מסר בעדותו, כי מנטקה והוא חברים מכיתה ו', אך בעקבות התיק בו היו מעורבים הוא התרחק מכל החברים, כולל מנטקה. מסר בחקירה שהיה במסיבת יומהולדת אצל מנטקה, כי לא היה לו נעים להגיד שמדובר במסיבה לשחרורו ממעצר.

באותו לילה הגיע למנטקה בשעה 02:00. לא זוכר מה עשה לאחר מכן. כשיצא משם עשה סיבוב עם הכלב ואז הלך לעבודה בפיצוציה והגיע לשם בשעה 04:30 עם אביסרור. הוא יצא מהמסיבה של מנטקה בסביבות 04:00 ולכן אביסרור משקר כשהוא אומר שפגש בו בסביבות 03:00. הם נפגשו בצהריים ולאחר מכן בלילה. אביסרור הגיע אליו הביתה ומשם הם הלכו לפיצוציה.

בחקירתו מיום 2.1.19 (ת/35) מסר הנאשם, כי בליל האירוע היה במסיבה אצל מנטקה ביחד עם רדוסקוביץ אורי, עד שעה 03:30-4:00, לאחר מכן יצא להסתובב קצת עם רדוסקוביץ ובהמשך הלך לפיצוציה.

מנטקה בחקירתו במשטרה, ת/21, אותה העדפתי על פני עדותו בפניי הכחיש שהנאשם נכח בביתו באותו לילה. יתר הנוכחים במסיבה לא זומנו למתן עדות מטעם ההגנה.

בנסיבות אלה, איני מקבלת גרסת הנאשם, כי בזמן תקיפת המתלון הוא שהה בביתו של מנטקה.

58. אף שהנאשם טען לבעיה רצינית מאוד בעור וניתן היה בקלות להוכיחה על ידי הבאת ראיות אודות בעיה רפואית חמורה בעור, הוא נמנע מלעשות כן.

הימנעות זו מהבאת ראיה שיש בה כדי לחזק את טענות הנאשם - שעה שאין מניעה להביאה - "מחזקת" את הראיות העומדות לחובת הנאשם ואף יש בהימנעות זו כדי להשליך גם על הראיות מטעם הנאשם כך שעצם ההימנעות הבלתי מוסברת, יש בה כדי להחליש את הראיות אשר הובאו מטעם הנאשם להוכחת גרסתו. חיזוק זה לראיות התביעה משמעה משקל ראייתי נוסף לראיות התביעה שעל כפות המאזניים מן העבר האחד על דרך של מתן משקל ראייתי עודף נוכח ראיה שלא הובאה ואשר ניתן היה להביאה.

59. ההודעות הכתובות בין הנאשם למתלון (ת/19) יכולות להסביר את המניע לתקיפתו של המתלון על ידי הנאשם, כפי שיפורט להלן.

עבירת האיומים והמניע לתקיפה

60. המתלון מסר לגבי המניע לתקיפתו, כי לפני שנה וחצי העד והנאשם היו מעורבים בתקיפה של אחר יחד עם עוד שלושה מעורבים. בספטמבר 2018 הנאשם שלח לו הודעה כתובה שעליו להביא לו ₪ 2,000 עד ליום ראשון, לאחר שהנאשם אמר ש"מי שפתח את הפה" ישלם 2,000 ₪. אמנם היו מעורבים עוד שלושה אנשים אבל הנאשם הוא ששלח לו את ההודעה. שלושה חודשים לאחר מכן הוגש נגדם כתב אישום ושבוע לאחר מכן הנאשם תקף אותו.

הם היו חמישה חברים מאוד קרובים אבל הם הסתכסכו בגלל התיק הפלילי, כי האחרים חשבו שהוא הפליל אותם באותו תיק. עוד הוסיף שהחליט להתנתק מהחבורה לאחר שראה את הכאב שנגרם לאביו עקב מעצרו, אך האחרים הסיקו מכך שהוא זה שהפליל אותם.

עדות זו של המתלון תואמת את הדברים שמסר בהודעותיו מיום 2.1.19 (נ/2) ומיום 3.1.19 (נ/3).

לדבריו, החוקר עשה צילום מסך של ההודעות מהטלפון הנייד שלו והוא לא יודע למה נמחקו הודעות מהפלט שהופק מהטלפון הנייד שלו. יש לו שתי תיבות דוא"ל, שקרובת משפחתו מנהלת אחד מהם עבורו והשני כלל לא בשימוש.

61. חן סאו, קצין אח"מ של תחנת רחובות העיד, כי הגיע לבי"ח בעקבות דיווח על דקירה, דבר המקובל במסגרת תפקידו, גבה את עדות המתלון ברכב והזמינו לתחנה להמשך טיפול של החוקר המטפל בתיק.

בהמשך ביצע עוד מספר פעולות כמו קבלת תכתובות בין המתלון לנאשם וצילום מסך של תכתובות אלה (ת/19),

אשר הועברו בהמשך לחוקר הרמתי. חרף טענות ההגנה, העד הציג במהלך עדותו באמצעות המייל האישי שלו, כי התכתובת אכן נשלחה מהמתלון אליו ביום האירוע.

המתלון מסר לו שאלה התכתובות עם הנאשם המכונה "שבלול". העד הודה שלא רשם את מספר הטלפון של הנאשם, כפי שהופיע בטלפון הנייד של המתלון, אך בחקירת המתלון (נ/2) כינה המתלון את הנאשם בכינוי זה. העד נכנס לפרטי איש הקשר ועל פי המידע שהיה בידו הוא אישר שאכן מדובר בנאשם.

62. גרסתו המתפתלת של הנאשם באשר לתוכן ההודעה שנשלחה למתלון ביום 20.9.18 ובגינה יוחסו לו עבירת איומים תומכת בגרסת המתלון לגבי המניע לתקיפתו והאיומים שקדמו לכך.

בעדותו בפני הנאשם הכחיש ששלח הודעות מאיומות למתלון. לדבריו, הוא שלח משהו "על צחוקים על 2,000 ₪" (עמ' 143 שורה 28). לטענתו, כך נהגו לדבר ביניהם, זה עניין של שפה. טען שלא אמר את החלק הראשון של המשפט בכתב האישום, אך כן אמר את המשפט השני בנוגע לכסף, והכל נרשם בבדיחות. הנאשם אישר את דבריו במשטרה בהן אישר את ההודעה כולה בטענה שזה נאמר בצחוק. אף שבמשטרה אישר שאמר את המשפט "מי שידבר כבר נגיע אליו הביתה אל תדאג", בפני טען שלא אישר בפני החוקר שכתב למתלון משפט זה. הנאשם העלה טענות כנגד החוקר, שהכניס לו מילים לפה וכו', טענות שלא הועלו כנגד החוקר במהלך עדותו בפני ולכן אני דוחה אותן.

עוד טען הנאשם, כי הוא לא כתב בהודעות את המילה "רציני" בקשר למשפט המאיים שנרשם שם על ידו. כשהוטח בו שבחקירתו במשטרה אישר שרשם את הדברים ברצינות (ת/35 שורות 132-130), השיב שהוא לא זוכר את זה. בהמשך טען שאינו זוכר את החקירה. לאחר שענין בהודעה טען שאינו זוכר, כי זה היה לפני שנה וחצי. אישר שההודעות היו על רקע משהו שהיה בינו לבין הנאשם ולא פירט מה.

לטענתו חלק מהמשפטים ב- ת/19 (ההודעות בינו לבין המתלון) לא נכתבו על ידו. כאשר נתבקש לסמן מה נכתב על ידו ומה לא, סימן רק את המשפט בו הדרישה לתשלום של 2,000 ₪ כמשפט שנרשם על ידו ושלל את יתר המשפט. בשים לב לטענתו, כי בחלוף שנה וחצי אינו זוכר את תוכן הדברים שמסר בחקירה, אני מקבלת, כי דברים שזכר ואישר בחקירה הוא מסמן כדברים שלא נכתבו על ידו בעדותו בפני, בחלוף אותה תקופה ארוכה.

עדותו בפני עומדת בסתירה לאמור בחקירתו מיום 2.1.19 (ת/35) ולכן לא מצאתי לקבלה. בחקירתו אישר הנאשם את ההתכתובות בינו לבין המתלון. על הדרישה לתשלום של 2,000 ₪ בהודעה מסר שזה היה "בצחוק", אך לא ידע להסביר את ההקשר בו נכתבו הדברים. כשהוטח בו שהמתלון שאל בהתכתובות אם זה בצחוק הוא השיב לו שזה ברצינות, טען הנאשם, כי כשרוצים להלחץ חבר לא אומרים לו שזה בצחוק, וכי התכוון להלחיצו "בשביל הצחוקים" (שורה 134). באותם ימים, כולם היו לחוצים לאחר שנעצרו בתיק האחר ולכן החליט לנצל את הסיטואציה ולהתבדח.

נוכח דברי המתלון אני מקבלת את הסברו של הנאשם, כי הדברים נרשמו בבדיחות.

63. הנאשם קשר את עצמו לחלק מהמשפט שמהווה איום בכתב האישום. אני מקבלת שמדובר בהלצה או בסגנון דיבור בלבד. הדברים נאמרו בהקשר לחשדו של הנאשם, כי המתלון הוא שהפליל אותו ואת האחרים בתיק האחר. אני מקבלת את גרסת המתלון, כי לאחר שכתב האישום בתיק האחר הומצא למעורבים, הנאשם הגיע לביתו ותקף אותו.

הנאשם אישר ששלח למתלון הודעה בעניין מכירת אופנוע, וזו מופיע בתכתובת וואצאפ בין הצדדים מה שמחזק את יתר ההודעות בין הצדדים ואת נוסח האיום כמפורט בכתב האישום (ת/19).

הנאשם אישר שהכינוי שלו הוא "שבלול" וקשר את עצמו להודעה שקיבל המתלון ממי שרשום כ"שבלול" באנשי הקשר שלו. המתלון מסר ששמר את מספר הטלפון של הנאשם תחת השם "שבלול".

64. נוכח כל האמור לעיל, הוכח, כי הנאשם שלח למתלון את ההודעה המפורטת בכתב האישום, וזאת במטרה להפחידו או להקניטו.

לסיכום הראיות

65. נוכח צבר הראיות; הזיהוי של הנאשם על ידי המתלון, עדות אביסרור הממקם את הנאשם בדירת המתלון; זיהוי המתלון, אביסרור, חכמוב והנאשם עצמו את הנאשם בסרטונים ממצלמות האבטחה; ההדגמות של הנאשם את אופן תקיפת המתלון כפי שהודגמו בסרטונים בפיצוציה, משלוח הודעת האיום שקדמה לתקיפה והעדר הסברים מצד הנאשם לראיות המסבכות שיש בהם לחזק את ראיות המאשימה, הוכח בראיות, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם התפרץ לביתו של המתלון ותקף אותו כמפורט בכתב האישום. עוד הוכח, כי הנאשם איים על המתלון כמפורט בכתב האישום.

מחדלי חקירה

66. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו.

כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) (פסקה 9):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכויו של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות

בנסיבותיו של כל עניין ועניין". (ראו גם ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37).

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוהיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

67. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, (5.2.81) פסקה 9):

"מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

68. היה מקום להעמיק הבדיקה בנוגע לפער בפרטי הלבוש של הנאשם, אף בהינתן שהנאשם ואביסרור לא שיתפו פעולה בעניין זה. כך גם היה מקום לברר אודות העובדה שחם הצוואר שלבש אביסרור בסרטון מרחוב הטייסים לא היה עליו בהגיעו לפיצוציה.

69. אייל בוסיוחוקר מיומן, העיד אודות פריקת הטלפונים הניידים בתיק והקושי בפריקת חלק מהמכשירים שנתפסו.

הסבריו של העד אודות קושי לחדור לחלק מהמכשירים לא נסתרה. קיבלתי הסבריו של העד, כי הרישום בסעיפים ג', ה', ו' על גבי הטפסים הוא אוטומטית, כך שסומנו על גביו גם פעולות שלא בוצעו על ידי העד. העד העתיק את תכולת המכשיר הנייד של הנאשם.

לדברי העד, גם אם הוא לא מצליח לפרוק מכשיר טלפון, אך ניתן לראות את התוכן של הטלפון אז הוא מצלם זאת באמצעות מצלמה. העד מסר, כי לא תיעד את רשימת השיחות בין אביסרור לנאשם בדרך אחרת לנוכח הקושי בפריקת המכשיר בטענה שלא התבקש לעשות כן. מאחר שלא הייתה מחלוקת לגבי התקשורת בין הנאשם לאביסרור לא מצאתי ליתן משקל לפגם זה.

מקובלת עלי עמדת המאשימה, כי הודעות שנמחקו מהטלפון הנייד של המתלונן אין באפשרות גורמי החקירה לאתרם ולכן אין מדובר במחדל חקירה.

עוד אני מקבלת עמדת המאשימה, כי טענות הנאשם בקשר ל-19/ת, פריקת הטלפון הנייד שלו בה לא נמצא

תיעוד להודעות שב-19/ת, היא טענה כבושה ולכן יש לדחותה, שכן החוקר אייל בוסי שביצע את החדירה למכשיר והמתלונן לא נשאלו על כך. הדברים מקבלים חיזוק לנוכח העובדה שגם ההודעות שאישר הנאשם לא נמצאו במכשיר ומכאן שהוא ביצע מחיקה של הכל. כך ש-19/ת מוכיח את האיומים שבכתב האישום.

70. אביחי הרמתימסר שצילם את ההתכתבות בין הנאשם למתלונן, באמצעות האינסטגרם, מהטלפון הנייד של הנאשם.

העד אישר שצילם את המסך בטלפון הנייד של אביסרור וכן את שמו של הנאשם באנשי הקשר שלו. הכחיש שנמנע מצילום פירוט השיחות בין השניים כדי שלא לחשוף שיחות בין אביסרור לחן סאו. מדובר בטענה בעלמא. ככל שכך הדברים ניתן היה לבקש לקבל פלט שיחות לטלפון הנייד של אביסרור ליום האירוע. ככל שאכן היה מדובר בקשר שהמטרה מבקשת להסתירו הרי שהדבר היה נעשה באמצעות חיסיון מתאים.

71. ילנה אוליסמסרה שחקרה את אביסרור כחשוד (ת/23). רשמה מזכר אחרי החקירה אך לא זוכרת את הפרטים. עמדה על כך שהיא רשמה את העדות ולא חן סאו שנכח בה. אינה זוכרת מה גרם לאביסרור לשנות את דעתו ולהודות במעורבות באירוע. הייתה הפסקה של רבע שעה לאחר שחן סאו שוחח עם אביסרור ולא יודעת מה היה בזמן זה. היה שלב שיצאה להביא כוס מים לאביסרור ואז חן סאו נשאר איתו אבל זה היה לזמן קצר.

בהודעתו במשטרה מיום 6.1.19 (ת/23) אביסרור הכחיש בתחילה כל קשר ולאחר שהוצג לו הסרטון מרחוב נרקיס השיב לחוקרת "אני אספר לך את הכל" (שורות 107-108). בשלב זה נכנס לחדר החקירות חן סאו שוחח עם החשוד, יצא מהחדר ושב אליו כעבור 15 דקות ונשאר עד לסיום החקירה. העד שיתף את החוקרת, כי הוא רוצה לספר מה היה אך חושש ובהמשך סיפר, שהנאשם התקשר אליו בשעה 02:00 ואמר לו להגיע דחוף. אביסרור מסר לחוקרת את גרסתו כפי שנסקרה לעיל.

החוקר חן סאו סיפר, כי אביסרור מסר בחקירתו על מעורבותו שלו ושל הנאשם באירוע, וכיצד התכתבו השניים באותו לילה. אביסרור מיקם את הנאשם בזירת האירוע בזמן המעשה והביא התכתבות לפיה הם קבעו להיפגש, דבר המתיישב עם הסרטונים בהם הם נראים רצים מהמקום.

השעות תאמו את גרסתו של אביסרור לגבי הליכת השניים לבניין בו מתגורר המתלונן. אין היכרות מוקדמת בין אביסרור לחוקר, אך הוא מכיר את המתלונן מהתיק האחר.

תיעוד חקירת אביסרור באמצעי קולי/ויזואלי היה מונע את חששות ההגנה לגבי הסיבה בגינה החליט אביסרור לחזור בו מהכחשתו ולספר את שידוע לו מאותו לילה. יחד עם זאת, לא מצאתי ולו ראשית ראיה לטענות ההגנה, כי החוקר הניע את אביסרור להפליל את הנאשם או כי היה לחוקר עניין בהפללתו של הנאשם.

72. לנוכח זיהוי המתלונן את הנאשם כמי שתקף אותו וצבר הראיות הנוספות הקושרות את הנאשם למעשים, לא

מצאתי לתת כל משקל לכך שלא בוצעה חקירה בעניינו של אל חי עמר, לגביו המתלונן מסר, כי יש סכסוך בין השניים.

73. חרף הפגמים אותם מניתי לעיל, בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראייתית שהונחה בפניי להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. איני מוצאת שמדובר בפגמים מהותיים שיש בהם להקים ספק או לפגום במארג הראיות שהוצג על ידי המאשימה.

הגנה מן הצדק

74. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

75. הנטל הוא על הטוען להגנה מן הצדק, להוכיח, כי קיים פגם מהותי ומשמעותי בהתנהלות המאשימה, באופן שהגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי, פוגעים מהותית בתחושת הצדק וההגינות. אין מדובר בפגם מינורי או שולי ויש להוכיח, כי הפגם הוא מהותי במידה כזו המצדיקה את ביטול האישום, בהתחשב בכלל האינטרסים של המשפט הפלילי.

76. לא מצאתי בסיס לחששות ההגנה לגבי קשר בין המתלונן ואביסרור לחוקר חן סאו אשר הוסתר מההגנה. טענה שכזו מקומה היה להתברר בעתירה לגילוי ראיה, ככל שהיה חומר חסוי בתיק וממנו ניתן ללמוד על קשר כלשהו בין השלושה.

77. כאמור לעיל, לא מצאתי בסיס לטענה, כי אביסרור חזר בו מהכחשתו והפליל את הנאשם בשל השפעה כלשהי של החוקר חן סאו עליו. הוא עשה כן לאחר שהחוקרת הציגה לו את הסרטון ברחוב הנרקיס, עוד טרם מעורבות החוקר חן סאו בחקירה.

78. לא מצאתי בסיס לטענות ההגנה בדבר אי הגשת כתב אישום כנגד אביסרור לגבי מעורבותו. המתלונן לא ייחס מעורבות לאביסרור ועמד על כך שהיה תוקף אחד בלבד בדירתו. אביסרור עמד על כך שלא ידע לאיזו מטרה נכנס הנאשם לדירת המתלונן. משהנאשם לא מסר גרסה לפיה הייתה לאביסרור מעורבות כלשהי, הרי שלא ניתן לומר שעמדו ראיות כנגד אביסרור והיחידה החוקרת נמנעה מחקירה כנגדו/או שהמאשימה נמנעה מהגשת כתב אישום בעניינו.

79. נוכח כל האמור לעיל, לא עלה בידי ההגנה להוכיח קיומה של הגנה מן הצדק בגינה לא יורשע הנאשם במיוחס לו.

סוף דבר

80. נתתי אמון בגרסת המתלונן לאופן קרות האירוע וזיהויו את הנאשם. נתתי אמון בגרסת אביסרור המסבכת את הנאשם ואשר נתמכת ומשתלבת בתיעוד ממצלמות האבטחה ולא נתתי אמון בגרסת הנאשם וחברו. קיבלתי את הזיהויו של הנאשם במצלמות האבטחה על ידי המתלונן, אביסרור, חכמוב והנאשם עצמו.

נוכח כל אלה, המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולא עלה בידו לעורר ספק סביר בראיות המאשימה. לא מצאתי, כי במחדלי החקירה שנטענו היה כדי לפגום בראיות המאשימה או שעומדת לנאשם טענת הגנה מן הצדק. אשר על כן אני מרשיעה אותו בעבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק; איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק; חבלה כשעבריין מזוין, עבירה לפי 335(א)(1) לחוק ותקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"א, 06 ינואר 2021, במעמד הצדדים